

Deu anys de Fòrum de Teatre

A vegades la situació per escriure no és la més apropiada, ho confesso. I ho faig, de confessar-ho, perquè hi tinc una certa obligació. Escric aquest article sense saber res del Fòrum d'enguany. Una hèrnia discal posada amb mala traça n'és la causa. Em veig obligat, doncs, a parlar sota una altra perspectiva d'aquest Fòrum de Teatre d'Olot.

Però, quina perspectiva? He de dir que hi he donat moltes voltes i que aquests darrers dies, en no poder realitzar cap altra activitat físicament més reconfortant, m'he dedicat a pensar sobre el Fòrum, el teatre, Olot i la Garrotxa, la tele, els llibres i altres herbes.

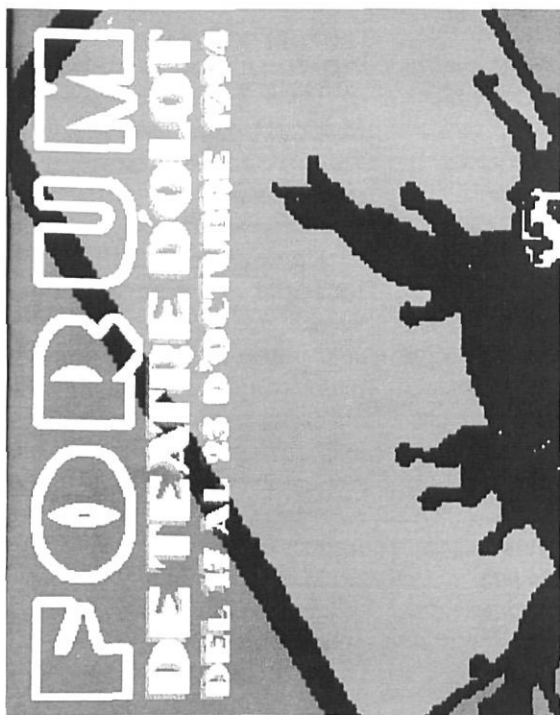
Abans de continuar, potser caldria ensenyar obertament totes les cartes. Em declaro obertament a favor del Fòrum de Teatre (i em penso que, malgrat les deu edicions de què consta, encara li fan falta manifestacions rodonament defensores) i tot el que aquí s'expressi s'ha fet amb la sana intenció d'esdevenir útil per a les properes edicions. L'únic retret que faria arribar a l'organització del Fòrum (a banda de detalls insignificants com és la lectura del meu nom en l'equip assessor sense haver-hi col·laborat en res –la qual cosa agraeixo més que no pas denunciar) fóra el de la implicació de la ciutat amb el Fòrum. Una implicació que hauria de ser molt més majoritària. He pogut constatar des del llit mateix, i gràcies a l'invent telefònic, que molta part de la població no sabia què era el Fòrum i, una bona part també, sí que sabia què era però no sabia quan es duia terme. Més greu és que aquesta ignorància la palesi algú íntimament relacionat amb el món del teatre. Però això,

encara ara passa. Considero, doncs, que caldria treballar en aquesta direcció.

Si aquesta direcció és la bona, caldrà un replantejament del Fòrum no pas sobre la seva definició d'identitat sinó sobre la seva dimensió d'esdeveniment teatral i cultural a Olot i d'Olot –sense voler fer aquí cap mena de localisme–. El Fòrum ha de convertir-se en un esclat de propostes teatrals la participació en les quals hauria de ser obligada, donat l'atractiu que presenta. I penso que també hauria de convertir Olot en punt de visita per part d'aficionats al teatre de qualsevol punt del país. De moment, però, no s'estan assolint aquestes fites i el Fòrum corre el perill d'estancar-se en un nombre d'espectadors poc representatiu. La solució passa, a ben segur, per incrementar-ne substancialment el potencial pressupostari.

Sense ànim de polemitzar considero que la política cultural que es vol dur a terme, quant a l'àmbit teatral de la ciutat, és molt minsa. Una dotació econòmica petita que es va engrunant un xic aquí, un xic allà, quatre rals més enllà i tothom content (!?). Però si obrim el finestró i fem un cluc a un futur immediat el veurem més negre que la gola del llop. He de manifestar, doncs, aquí, el meu pessimisme creixent.

En el moment en què es planteja i es portà a terme la remodelació del Teatre Principal d'Olot fou perquè es tenia clara la seva importància de riquesa cultural i no solament d'edifici singular, ja que sinó ens quedarà a Olot un dels més bonics i menys emprats teatres públics d'arreu del món i de les valls d'Andorra.





*Dues
escenificacions
al Fòrum
de Teatre
d'Olot, 1994*

No voldria ara treure importància al Fòrum per donar-la al TPO (Teatre Principal d'Olot), però una cosa ha d'anar estretament lligada a l'altra: és ben cert que les millors possibilitats que els molins tenim d'anar a teatre les ofereix el Fòrum, mentre que la resta de programació teatral d'Olot —que s'ha de dur a terme des del TPO— és cada vegada més ínfima. Va desaparèixer l'associació d'espectadors i ara costarà molt refer-la si és que es vol, que ja dubto que algú sàpiga exactament què es vol. És clar, doncs, que l'únic focus clar a l'escena és el Fòrum i si no es potència podria apagar-se també. Però aquesta potenciació ha de passar també per una empenta atrevida i definitiva a la Fundació del TPO.

Tornant a allò de les valls d'Andorra, una ciutat capital de comarca que no aprofita les infraestructures tècniques de què disposa i no incrementi les econòmiques i humanes per enriquir la cultura s'anirà entristint tot deixant els ciutadans asseguts davant d'allò que ja sabeu i que ja sabeu com n'és d'impresentable. Ens trobarem davant d'uns adults que no aniran al cinema, ni al teatre, ni llegiran llibres, ni escoltaran música si-no-és-segons-quina, però que et diran de memòria l'alineació minut a minut de cadascun dels canals televisius. I d'aquí ve la pobresa.

Només el manteniment del

TPO ja comporta una partida de diners substancial. Ara convé, doncs, adonar-se que hi calen més esforços per treure'n rendiment. L'empenta econòmica al Fòrum i a tot el teatre d'Olot queda, em sembla, perfectament justificada i, per no ser intolerant, defensable per exigible. Aquesta empenta haurà de ser bastida amb els fonaments ben posats: millorar les infraestructures tècniques i humanes, que no vol dir res més que pintar les oficines del teatre. Teatre amb imaginació i treball.

El TPO no solament ha d'esdevenir un escenari avançat on s'hi puguin representar espectacles professionals a l'abast de la nostra petita butxaca, aquests espectacles són vistos per ben pocs (cada vegada menys?) espectadors. A Olot hi ha tot un calaix de sastre on es troben, amuntegats, el Fòrum, l'antiga associació d'espectadors, grups amateurs, professionals, actors i actrius que busquen feina, autors i més

coses. Tot plegat difícil de classificar. I tots aquests grups i individus han (i volen) col·laborar positivament amb la ciutat en el mateix moment en què el TPO treballa també per a ells. I tenim en el Fòrum una part del mirall on aprofitar-nos-en. En una setmana el Fòrum proposa espectacles professionals de qualitat en la

majoria dels casos, actuacions de grups i individus locals, xerrades-col·loquis, cursets d'expressió i de narrativa oral, tallers,

espectacles per als més petits i espectacles per als adolescents... Bé, és prou si no és molt. Les altres cinquanta-setmanes són, malauradament, més tristes.

S'imposa, doncs, la figura d'un dirigent a la Fundació Pública del TPO que dediqui imaginació i esforços per dotar-la d'identitat i contingut i que ens doni als afectats aficionats alguna alegria. M'atreveria a dir que si les coses es volen fer correctament, objectivament i amb reflexió, tots ens posarem d'acord, aplaudirem l'elecció i li donarem el nostre suport. I no crec equivocar-me si dic que deu anys conduint (amb molts sotracs, tot s'ha de dir) el Fòrum també són forçosament un bon punt de referència. No em considero pas suficientment representatiu, però el meu vot de confiança el deixo aquí posat per si algú hi reflexiona. I, ja posats a dir, m'agradaria constatar que tot això no s'ha de fer amb rapidesa sinó amb urgència. Em temo, però, que no ens són prou favorables les condicions ambientals.

És per tot el que he dit que aplaudeixo el Fòrum amb tota la seva dimensió. Estic convençut que aquesta desena edició haurà estat un èxit de participació, que hauran plagut els espectacles i hauran deixat a tothom amb aquell bon gust de boca de les coses assertives.

JOAN FLUVIÀ I FONT

